

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska (spr.)

Protokolant: st.prot.sąd. Karolina Tomiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Danuty Mazur

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2014 r.

sprawy **S. G. (1)** oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 20 maja 2014 roku, sygn. akt. VI K 1776/13

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,
2. zasądza od oskarżonego S. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł.

Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 maja 2014r. Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu uznał oskarżonego S. G. (1) za winnego przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. popełnionego w ten sposób, że w dniu 12 czerwca 2013r. w S. na ul. (...), będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 30 lipca 2010 roku, sygn. akt II K 479/10 za przestępstwa prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, znajdując się w stanie nietrzeźwości – badanie urzędzeniem A. wykazało 0,96 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki B. o nr rej. (...).

Za wskazane przestępstwo wymierzono oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Sąd Rejonowy orzekł także wobec oskarżonego obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 1.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Jednocześnie Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe i wymierzył mu stosowną opłatę.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca S. G. (1), zaskarżając orzeczenie na korzyść oskarżonego w części dotyczącej wymiaru kary i zarzucając rozstrzygnięciu:

rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu S. G. (1) kary z powodu nieorzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania i nieuwzględnienie dyrektyw wymiaru kary.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zawieszenie orzeczonej wobec oskarżonego kary 8 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata oraz ustanowienie wobec niego dozoru kuratora..

Ewentualnie apelujący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Apelacja oczywiście bezzasadna, o której mowa w art. 457 § 2 k.p.k., to taka apelacja, co do której w sposób oczywisty brak jest wątpliwości co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 k.p.k. oraz art. 439 k.p.k., a ponadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 k.p.k., a żadne z uchybień, które zostały podniesione w środku odwoławczym nie jest trafne.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy podnosi, że nie ma zastrzeżeń odnośnie pełności materiału dowodowego, który został w sprawie zgromadzony. W tej mierze nie można Sądowi I instancji poczynić żadnych zarzutów, albowiem przeprowadzając postępowanie dowodowe dążył on ze wszelkich miar do wykorzystania wszystkich źródeł dowodowych mogących rzutować na odpowiedzialność karną oskarżonego S. G. (1). Sąd Rejonowy w sposób staranny rozważył dowody i okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego, na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a do przypisanego oskarżonemu czynu zastosował prawidłową kwalifikację prawną. Należycie też wykazał winę oskarżonego, a swoje stanowisko w sposób szczegółowy i przekonujący umotywował w pisemnym uzasadnieniu.

Przechodząc do analizy zaskarżonej części wyroku, tj. orzeczenia o karze, Sąd Odwoławczy pragnie przypomnieć, że dyrektywy wymiaru kary zostały sformułowane w art. 53 k.k., zgodnie z którymi sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych orzeczonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu (obecne określenie ustawowe odnosi się do szkodliwości społecznej czynu sprawcy) oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego jej oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 lutego 1980 r., III KR 9/80, OSNPG 1980, z.11, poz. 139). Rażąca niewspółmierność kary może zająć tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k. i art. 54 k.k. Nie budzi przy tym wątpliwości, że kara pozbawienia wolności może być uznana za rażąco, niewspółmiernie surową zarówno z powodu nadmiernej jej wysokości, jak i z powodu nieorzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1973 r., V KRN 474/72, OSNK 1973/6/76).

Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie całokształtu ustaleń Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie nie dopatrzył się okoliczności, które uzasadniałyby przychylenie się do wniosku apelującego i złagodzenie elementów kary wymierzonej oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem, poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary

pozbawienia wolności. Na wstępie stwierdzić trzeba, że Sąd I instancji w sposób należyty ustalił wymiar kary dla oskarżonego S. G. (1). Orzeczona kara jest karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego oraz rozmiarów społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Sąd Rejonowy kształtując jej wymiar w sposób należyty wziął pod uwagę poszczególne okoliczności obciążające oraz okoliczności łagodzące, co w efekcie doprowadziło do sytuacji wymierzenia kary sprawiedliwej. Analiza okoliczności sprawy pozwala w ocenie Sądu II instancji uznać, iż wymierzona oskarżonemu kara zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, spełni wszelkie przesłanki stawiane karze sprawiedliwej tylko w jej wymiarze bezwzględny. Zdaniem Sądu Odwoławczego wobec oskarżonego nie sposób skonstruować pozytywnej prognozy kryminologicznej. Nie można nie zauważyć, iż S. G. (1) swoją postawą prezentowaną w dotychczasowym życiu wyraża lekceważenie dla obowiązującego porządku prawnego. Mimo młodego wieku był już pięciokrotnie karany głównie za przestępstwa przeciwko mieniu, a także za dwa czyny z art. 178a § 1 k.k. Nie może ująć z pola widzenia fakt, że oskarżony w czasie zdarzenia, stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania, znajdował się wręcz w stanie upojenia alkoholowego, bowiem próg nietrzeźwości został u niego przekroczony kilkakrotnie. Wbrew twierdzeniom apelującego stwierdzić trzeba, że o godz. 6.30, kiedy to oskarżony szarżował swoim samochodem na ulicach (...), ruch uliczny jest znaczny, bowiem wiele osób o tej porze udaje się już do pracy. Zaznaczenia też wymaga, że oskarżony, będąc w stanie upojenia alkoholowego za kierownicą samochodu doprowadził do kolizji drogowej, co automatycznie zwiększa stopień społecznej szkodliwości jego czynu (S. G. stanowił realne zagrożenie dla innych użytkowników dróg). Zauważone przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie okoliczności obciążające świadczą jednoznacznie o zdemoralizowaniu oskarżonego. Jego przyznania się do winy i młodego wieku nie należy z kolei przeceniać w kontekście łagodzenia skutków odpowiedzialności karnej.

Mając na uwadze powyższe wywody Sąd Okręgowy, na podstawie art.437 § 1 k.p.k., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w całości tj. w kwocie 50 zł, na którą składają się: kwota 30 zł za informację z KRK oraz kwota 20 zł tytułem ryczałtu za doręczenia. W ramach orzeczenia o kosztach, Sąd Okręgowy na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu opłatę za II instancję w wysokości 180 zł.

SSO Agata Adamczewska